

Falskt brev hämnd mot Bernadotte

Att beskylla någon för antisemitism är att ta på sig ett oerhört ansvar. Därför känns det nödvändigt att försöka hjälpa Salomon Schulman och liktänkande ur deras svåra villfarelse, den att Folke Bernadotte skulle ha varit antisemit och handlat därefter.

»Först när Bernadotte forslat hit skandinaviska arier gav han efter för svenskjudiska och internationella påtryckningar och släppte in Untermenschen i den fina gengasidyllen», säger Schulman enligt en intervju i Läkartidningen 34/98.

Söndagen den 6 september sändes i SVT 2 en repris av dokumentären »Handelsresande i liv«. Den handlar om Bilel Storch, vid den aktuella tiden ordförande i svenska sektionen av World Jewish Congress och oförtröttlig i sin strävan att rädda judar från Förintelsen.

När Storch 1944 hade utverkat tillstånd hos UD för att sända livsmedel till lägerfångarna accepterade greve Bernadotte genast att Svenska Röda Korset skulle stå som avsändare. Och redan i slutet av 1942, då norska och danska judar erbjöds inresa till Sverige, var det Svenska Röda Korset och dess vice ordförande Folke Bernadotte som skötte organisationen. Allt enligt den välgjorda filmen i TV.

Skrevs ej av Folke Bernadotte

I bakgrunden till det elakartade ryktet om Bernadotte ligger ett brev som förtärligt tillskrevs honom.

Inga Gottfarb var med och tog emot de överlevande koncentrationslägerfångarna, däribland ca 11 000 judar, som kom till Sverige i de berömda vita bussarna. I sin viktiga bok »Den livsfarliga glömskan» (Wiken 1986) skriver hon om Heinrich Himmlers outhärliga massör Felix Kersten, som fullt förståeligt kände bitterhet över att Bernadotte i sin bok »Slutet» hade försummat att nämna Kersten och hans värdefulla insats som förmedlare vid förhandlingar med Himmler.

Kerstens hämnd blev ett förfalskat brev, som han företedde i syfte att riva hjälteglorian av Folke Bernadottes minne och få den omsmid till en svensk ordning åt sig själv.

I brevet, daterat 10 mars 1945, sägs

att »Judarna är i Sverige lika lite önska som i Tyskland... Jag vill inte transportera några judar...».

Att Kersten själv hade skrivit brevet klarlades 1978, berättar DNs mångåriga utrikesredaktör Ulf Brandel i en notis 28 april 1998. Den engelske historikern Gerald Fleming konstaterar bl a att brevet var skrivet på Kerstens skrivmaskin.

Lyckligtvis är det många som strävar att finna fakta. När polskfödde juden Benjamin Jacobs i en radiodokumentär den 24 april i år sade att han hade kastats av en vit buss tog sig Svenska Röda Korset för att granska Bernadotte-expeditionens körjournaler: Ingen svensk buss skulle ha funnits på plats i Tyskland den 28 april 1945, då avkastningen uppgavs ha ägt rum, och Bernadotte befunns sig i Danmark.

I en så fruktansvärd situation som den Jacobs beskrev kan man nog miss-

ta sig på ett fordons färg och nationalitet. Dessutom har ett drygt halvsekel förflutit.

Låt mig slutligen citera Torsten Brandel som vid den aktuella tiden var förste legationssekreterare på svenska legationen i Berlin. Han innehade en särskild tjänst som biträdande till Folke Bernadotte och närvarande vid förhandlingarna med Himmler. I en artikel 6 september 1984 skriver Brandel bl a: »Det gjordes ingen skillnad på judar eller icke judar... Ursprungligen gällde den svenska räddningsaktionen endast danskar och norrmän... Den 26 och 27 mars utvidgades instruktionerna till att gälla även andra nationer». Enligt Torsten Brandel, mest initierad av alla utom förhandlingarna Himmler och Bernadotte själva, gjordes det alltså viss skillnad på nationer, inte på »ras» eller religion.

Eva Dickson
frilansjournalist, Stockholm

Att återförenas med sin familj är en rättighet

Barnens roll i asylprocessen har varit föremål för en internationell konferens i Sigtuna i början av september. Den handlade om såväl ensamkommande barn som barn som kommer med föräldrar. Invandrarverket vill i detta inlägg peka på hur vi ser på vårt uppdrag att ta emot och utreda ensamkommande barns ärenden.

Det senaste året har mer än hundra asylsökande barn kommit till Sverige och Stockholm utan någon förälder. Vartannat barn kommer från Iran, övriga från länder som Somalia, Bangladesh och Iran.

Under den tid som deras ärende prövas bor de på Invandrarverkets familjelikhande grupphem, t ex på Carlslund i Upplands-Väsby. Det är viktigt att deras väntan blir så kort som möjligt och därför får barnärenden alltid förtur. Även barns asylärenden måste prövas seriöst och vårdnadshavarens situation är en viktig omständighet – i synnerhet när det gäller yngre barn. Är det uppenbart att barnens föräldrar eller andra anhöriga är döda – eller omöjliga att spåra

– kan barnen omedelbart få permanent uppehållstillstånd. Om inte, får de tillfälligt uppehållstillstånd under tiden som verket efterforskar anhöriga. Detta sker via våra egna utsända i olika länder, via tjänstemän på ambassaderna och via internationella organisationer. Verket har också egna kontakter som byggs upp tillsammans med invandrarorganisationerna i Sverige.

Under denna väntan mår barnen dåligt, de längtar efter och saknar de sina; trots vår utbildade personal och samarbetet med frivilligorganisationer som Röda korset och Rädda Barnen; trots att

